

ISZLAMIZMUS ÉS ISZLÁM

Henri Boulad, s.j.

Az iszlamizmus a klasszikus ortodox szunnita iszlámhoz képest se nem karikatúra, se nem eretnokség, vagy perem-jelenség. Ellenkezőleg, úgy gondolom, hogy az iszlamizmus épp a leplezetlen, álarc nélküli, meztelen Iszlám, amely tökéletesen konzekvens és hű önmagához, olyan Iszlám, amelynek megvan a bátorsága és tisztánlátása, hogy abban, ami tulajdonképpen önmaga, és ami belőle következik, a legvégsőig elmenjen.

Az iszalmizmus nem tesz mást, minthogy a végsőig követi az Iszlám logikáját és szigorát.

Az iszalmizmus úgy van jelen az Iszlámban, mint a kiscsibe a tojásban, vagy a gyümölcs a virágban, vagy a kifejtett fa a magban.

De mi is tulajdonképpen az iszlamizmus ?

Az iszalmizmus politikai iszlám, olyan társadalom-modell hordozója, amelynek célja egy teokratikus állam létrehozása. Ez az állam az isteni eredeténél fogva egyedül legitim törvényen, a sarián alapszik, úgy, ahogyan az a Koránban és a Szunnában kinyilatkoztatott és átadatott. Ennek a törvénynek mindenre van válasza.

Itt egy átfogó és átfogóságra törekvő, totális, totalításra törekvő és totalitárius vállalkozással állunk szemben.

Mert az Iszlám egyetlen : egy hit, egy kultusz, egyetlen horizont, egy erkölcs, egy életforma, és egy világlátás. Kérlelhetetlen : üdvösséget vagy kárhozatot kínál.

Az Iszlám maga az igazság, amely nem tűr kételkedést, és követői alkotják a « *legjobb közösséget* ».

Az Iszlám egyszerre akar vallás, állam és társadalom lenni. - "*dîn wa dawla*". És ez kezdetektől így van.

A Hidzsra, amely a Mekkából Medinába való átköltözést, és a muszlim időszámítás kezdetét jelöli, azt is jelenti, hogy az Iszlám többé nem pusztán vallás, hanem állammá és társadalommá válik. A Hidzsra jelenti azt a pillanatot, amikor Mohamed egyszerű vallási vezetőből átvedlik politikai vezetővé.

A vallás és apolitika ezentúl szétválaszthatatlanul összeforrnak.

« *Az Iszlám politika, vagy semmi* » (Khomeini)

Az Istennek való « alávetettség » amely az Iszlám szó jelentése, nem csupán a hívővel, de az állammal szemben támasztott követelmény is. A politikai hatalom teljes egészében vallási küldetésnek szenteli magát. A vallás magához vonja a politikát.

Ami az Iszlámban legerőteljesebb tulajdonsága a kohézió. Az Iszlámban szétválaszthatatlanul keveredik a szent és a profán, ami spirituális és ami evilági, a vallásos és világi, a nyilvános és a magánszféra. Az Iszlám lefedi magába foglalja az élet és a társadalom minden aspektusát. Ebben az értelemben beszéltem fentebb az Iszlám átfogó és átfogóságra törekvő, totális, totalításra törekvő és totalitárius jellegéről. A laikus iszlám gondolata már önmagában eretnokség. Az iszlám lélegyegének mond ellent.

Az iszlám olyan erőteljes olvasztótégely, amely erősen felépített társadalmi szövetet szül, és a társadalomnak egységet, összetartást és folytonosságot biztosít. Innen rendkívüli integráló képessége. Integrál, de sohasem integrálódik, magába olvaszt, de sohasem olvad be. Egyetlen kivételt ismerünk: Spanyolországét... azonban az iszlám visszaszorulását olyan eszközökkel érték el, amelyeket jól ismerünk.

Az Iszlám további adui: nagy egyszerűsége. A dogmatika, az erkölcs és az alapelvek egyszerűsége. Szilárd, elpusztíthatatlan kemény magja jelenti az alapot, rugalmasságához, alakíthatóságához, és szinte végtelen alkalmazkodási képességéhez.

Az Iszlámnak ez a rugalmassága magyarázza földindulásszerű terjedését mind Afrikában, mind Ázsiában. Ez utóbbi kontinensre a kereszténység az Iszlám előtt hat évszázaddal érkezett s mégis a lakosságnak csupán 3%-a keresztény, míg a muzulmánok aránya mintegy 30%-ra rúg.

Egy utolsó pont: a dzsihád. A dzsihád az Iszlámnak nem járulékos, mellékes része, hanem a hívő egyik legalapvetőbb kötelessége. A fogalmat egy időben redukáló módon értelmezték, mintha az pusztán spirituális, belső harcot jelentene, a szenvedélyek és az ösztönök ellen vívott háborút jelezné. De ez nem így van, a szövegek világosak: egy karddal megvívott háborúról van szó, és nem véletlen, hogy Szaúd-Arábia vagy egyes iszlamista csoportok címerében is kardot látunk. (Vö. Korán: 2.216-217 ; 3.157-158 ; 3.169 ; 8.17 ; 8.39 ; 8.41 ; 8.67 ; 8.69 ; 9.5 ; 9.29 ; 9.41 ; 9.111 ; 9.123 ; 47.35 ; 59.8).

Az Iszlámban jelen van az erő és a hatalom gondolata. Az Iszlám az erő vallása. Gyakran erővel lép fel, és általában csak erő hatására enged. Ez tény: a történelemben az Iszlám gyakran erőszak és kényszer útján terjedt. Elég Bat-Ye'or műveit megnéznünk, hogy erről meggyőződjünk. Az Iszlám maga osztja ketté a világot: van az Iszlám háza (dar-al-Iszlám) – és a hadműveleti területek (*dar-al-harb*).

Az iszlámnak az a törekvése és célkitűzése, hogy az egész emberiséget megtérítse. Lényegénél fogva az egész földkerekségre irányul, egyetemes céljai vannak, akár a kereszténységnek. A két vallásnak ez a törekvése magyarázza, hogy miért összeférhetetlenek, és miért vetik el egymást kölcsönösen. A muszlim hívő számára egyetlen igaz vallás van: az Iszlám

A muszlim hívőben él a bizonyosság, hogy igaza van, hogy birtokolja az igazságot. Ebből a meggyőződésből fakad a hidegvérű elszánás arra, hogy elérje célját, és egy nap meghódítja az egész világot, mindenki ellenében. Semmi nem állítja meg. Az Iszlám ugyanis számol az idővel. Van ideje, minden ideje megvan, előtte az örökkévalóság. Az Iszlámban ott van a karavánját követő beduin végtelen türelme. Kerül, amennyi időbe kerül, de végül úgyis odaérünk.

Le musulman a en lui la certitude d'avoir raison, de posséder la vérité. Cette conviction a pour conséquence la froide détermination d'aboutir, de réussir un jour à conquérir le monde, envers et contre tout. Rien ne l'arrêtera.